

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. október 20.
(csütörtök)**

Szepesy László

SZÓLNI VAGY HALLGATNI?

Énekek: 370,1-2, 370,3

Alapige: Máté 7,6

„Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és áldunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusért, mert gondod volt ránk az elmúlt napon és a mögöttünk lévő időszakban is. Köszönjük, hogy a Te gondviselésed azt jelenti számunkra, hogy az üdvösségünk felől rendelkezted, elküldted egyszülött Fiadat, Krisztust, aki mindent elvégzett azért, hogy bűneinkre bocsánatot kapjunk, hogy új emberré legyünk, hogy a hétköznapiakban egyre inkább Neked odaszánjuk magunkat, és ebben a világban, amelynek értékrendje és erkölcsisége folyamatosan változik, mindig a Te Igédhez igyekezzünk igazodni. Köszönjük, hogy a Te munkádat Szentlelkeden keresztül végzed, köszönjük, hogy Ő a mi szívünkbe költözhetett, és hogy ott folyamatosan Krisztusra irányítja figyelmünket.

Urunk, azt is bevalljuk, hogy gyakran megszorítunk Téged, gyakran belefedezünk ebbe a világba, gondjainkba, bajainkba, és ezért az Igére néha csak futólag figyelünk, mint valami hírre, ami néhány pillanat erejéig megragad bennünket, de gyakran nem változtat semmit életünkön, azon, akik vagyunk. Köszönjük, hogy kérhetünk erre bocsánatot, és remélhetünk is Krisztus golgotai áldozatáért, és köszönjük, hogy Te ennél többet is tudsz tenni: le tudsz bennünket győzni, meg tudsz bennünket alázni Igéd előtt, sőt, fel tudsz ruházni minket olyan akarattal, amely Benned gyönyörködik, amely Téged szeret, és amely Igédet valóban kincsként hordozza a szívében.

Szeretnénk hálát adni azért is, hogy ezen a mai estén testvéri közösségben megadod nekünk, hogy együtt lehessünk, és kérjük a Te szavadat. De nemcsak azt kérjük, hogy az a szívünkig jusson, nemcsak azt kérjük, hogy a mag hulljon a földbe, hanem azt, hogy ott valóban életet támasszon, és gyümölcsöt teremjen. Így kérünk, hogy változtasd meg már a holnapi napunkat, változtass meg minket magunkat, hogy hogyan fogunk holnap bármit is tenni, hogyan leszünk majd a Te gyermekeid. Kérünk, hogy ebben adj változást nekünk, változtasson a Te igéd, a Te akaratod, Szentlelked által vezess bennünket. És így kérünk, hogy legyen áldás együttlétünkön, és legyen a mai alkalmunk a Te dicsőségedre.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Már korábbi alkalmakon említettem, hogy a Máté 7-ben többek között Krisztus a tanítványai emberi kapcsolatairól is beszél nekünk, hogy egy hívő ember hogyan kövesse az Urat, miközben másokkal van együtt. Alapigénkben azt a szituációt hozza elénk Krisztus, amikor egy hívő az evangéliumot elmondja valakinek, és az illető azt nagyon rosszul, mondhatni elutasítóan, dühösen fogadja. Mit kell tennünk ilyen helyzetben? Hogyan viszonyuljunk a megszkottnál is jobban ellenkező emberhez? Hányszor kell valakinek elmondanunk az evangéliumot, és túrnunk annak gyalázását a szóban forgó illetőtől? Meddig kell elviselnünk annak az örömhírnek és annak a Krisztusnak a gyalázását, aki magához vezetett bennünket, és aki könyörült rajtunk? Ebben az igeversben Megváltónk ezekre a kérdésekre ad választ nekünk. Ahhoz, hogy jól értsük, mit akar megtanítani Urunk, tisztáznunk kell a metafora egyes részeit, hogy mit jelentenek. Három kérdésre keresnénk választ a ma esti alkalmunkon: 1. Mit értünk a gyöngyök és a szent dolgok alatt, amikről Krisztus beszél? 2. Kiket nevez Krisztus ebeknek és disznóknak, milyen viselkedés jellemző rájuk? És végül 3. mit kell tennünk akkor, amikor ilyen emberekkel van dolgunk? Nézzük meg, hogy az Igében milyen válaszokat ad nekünk Isten.

Először is tehát gondolkozzunk el, hogy mi is az a kincs, amit Urunk ránk bízott, amire vigyáznunk kell, különösen is arra, hogyan használjuk, mert Krisztus a használatra is utal, amikor azt mondja, ne hányjátok oda a gyöngyeiteket. Ez a kincs felelőtlen használatára figyelmeztet minket. Vagy „*ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek*”. A szent azt jelenti – tudjuk jól –, hogy Istentől kaptuk, és az adott dologgal Isten céljait kell szolgálnunk. Ebből nyilvánvalóan láthatjuk, hogy valami lelki dologról van itt szó, olyanról, amely Istentől származik. Másrészt pedig felbecsülhetetlen értéket jelent a hívő számára, mert Krisztus az igazgyöngyhez hasonlítja, ami ritka kincs. Tehát Istentől jövő, Isten céljaira használható, nagyon értékes. És még egy dolgot megtudunk a szóban forgó dologról: nem mindenki ismeri fel annak értékét. Mert amíg Isten gyermekei számára szentnek és értékesnek számít, addig bizonyos emberek megvetik, nem becsülik meg azt, sőt, egyenesen annyira értéktelennek tartják, mint az ételmaradékot, amit oda lehet dobni a kutyának, vagy olyannak, ame-

lyet lábbal el lehet tiporni. Mindezek ismeretében tehát tegyük fel a kérdést: mi lehet ez a kincs?

Az ige alapján azt kell válaszolnunk, hogy több minden megfelel az előbb említett kritériumoknak, tehát hogy az Úrtól kaptuk, Istent szolgáljuk vele, értékes a hívőknek, de a hitetlenek nem becsülik semmire. Mi lehet ez az igazgyöngy, ez a szent dolog?

Először is értelemszerűen az evangélium, a Krisztusról szóló örömhír. Istentől kaptuk, és a legdrágább kincsünk. Olyannyira, hogy a krisztusi példázat egy másik helyen azt említi, hogy egy kereskedő mindenét eladja, hogy övé lehessen ez az igazgyöngy. És azt is tudjuk, hogy többen nem tartják valami sokra az evangéliumot, sőt, némelyek károsnak is gondolják, ezért ha rajtuk múlna, eltörölnék a föld színéről, mert szerintük csak félrevezetik vele az embereket. Testvérek, nemcsak a 100 évvel ezelőtti kommunisták tartották ezt így, hanem ma is sokan félnek a keresztyén tanítástól, az egyháztól, és keresztyénellenes ideológiákkal támadják azt, és megtesznek mindent, hogy elhallgattassák a Biblia üzenetét. Mi azonban nem lepődünk meg ezen. Tudjuk jól a 2Korinthus 2-ből, hogy az evangélium, Krisztus ismerete „*halál illata halálra*” azoknak, akik elkárhoznak, és „*élet illata életre*” az üdvözülőknek, és természetes, hogy ez nem tetszik többeknek.

De az igazgyöngy lehet más is. Például az előző versekben említett testvéri intés, feddés is, amely igazi segítséget jelenthet egy hívő számára. Ugye Krisztus beszélt arról, hogy ne a szálkát keressük, hanem a gerendát, és megtanít bennünket helyesen segíteni másoknak a száлка kiszedésében. Ez a testvéri segítség, feddés, intés, bátorítás, megtérésre hívás is lehet olyan kincsünk, amelyről itt Krisztus beszél. Ez is az Ő ajándéka, mivel az Ő igéjével igazítjuk helyre az eltévelyedőket, és az igaz hívők számára mindig is értékes dolog, hogy megintik őket, meg tudják becsülni azt. Ugyanakkor nagyon sokan nem csupán, hogy nem szeretik az ilyen figyelmeztetéseket, hanem egyenesen dühösesek is miattuk, és az ember torkának ugranak, ha mentő szeretettel figyelmeztetik valamire őket. Több igében is olvashatunk erről, például a Példabeszédek 25,12-ben, ami szerint „*Mint az arany függő és színarany ékesség: olyan a bölcs intő a szófogadó fülnél*”, tehát mint valami gyönyörű ékszer. A Zsoltárok 141,5-ben maga Dávid király írja: „*Ha igaz fedd engem:*” – mondja a király – „*jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné*” – olajjal. – „*Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalyájukban*”. Dávid azt mondja, hogy olyan kedves a hívők intése, mintha jó illatú olajjal öntenék le az embert, ami akkoriban ugyebár nagyon értékes kincs volt. A Példabeszédek 9,8 pedig arra figyelmeztet minket, hogy „*Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcsset, és szeret téged*”. Ez pedig arra utal, hogy nem mindenkit lehet feddeni.

Bármelyik magyarázatot is választjuk (az evangélium vagy az intő beszéd az az igazgyöngy, amiről Krisztus beszél), annyi bizonyos, hogy Ő az Ő igéjének hirdetéséről tanít minket az alapigénkben. Legyen az akár az evangélium továbbadása még nem hívőknek, vagy akár az Úr igéjével való szeretetteljes in-

tése testvérünknek (vagy nekünk, ha minket intenek). Krisztus az Ő szavát adta nekünk kincsként, és arra figyelmeztet minket, hogy nem mindegy, hogy hogyan és kinek adjuk ezt tovább, nem mindegy, hogy az ígét hogyan és kinek hirdetjük.

Másodszor folytassuk is azzal, hogy választ keresünk arra a kérdésre: kinek nem adhatjuk tovább ezt a kincset. Mert Krisztus erről beszél: „*ne adjátok oda azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé*”, tehát itt megtilt valamit Krisztus. De kiknek? Kiket értett Krisztus kutyák és disznók alatt? Elöljáróban röviden ki kell térnem arra, hogy Urunk miért használ ilyen nyelvezetet. Mert többen megbotránkoznak azon, hogy Krisztus itt embereket kutyákhoz és disznókhoz hasonlít. Valljuk be, nem ez a megszokott Tőle, legalábbis a legtöbb esetben nem így beszél az emberekről. De azért felhívnom a figyelmet, hogy nem az egyetlen eset. Volt máskor is már példa arra, hogy Krisztus ilyen nyelvezetet használt. Például Heródes királyt rókának nevezi: „*mondjátok meg annak a rókának*” (Lukács 13,32), a farizeusokat meszelt síroknak (Máté 23,27) és mérges kígyók fajzatainak (Máté 23,33) nevezte (Keresztelő János is ezt tette egyébként). De vajon mi volt a szívében Krisztusnak, amikor ezeket mondta, és mi volt vele a célja, hogy ilyen nyelvezetet használ? Biztosak lehetünk benne, hogy nem gúnyolódott, mert a gúny célja a másik nevetségessé tétele bántó és sértő kifejezésekkel. Krisztus pedig ilyen nem tett soha. A Benne lévő szeretet és az igazsághoz való ragaszkodása nem fér össze azzal, hogy valakit csak úgy céltalanul gúnyoljon, vagy alaptalanul valakivel szemben vádaskodjon. Ebben egyébként jó lenne, ha követnénk mi is Őt, mert sajnos minket azonban ez megkísért. Inkább azt kell megértenünk ehelyett, hogy az ilyen helyzetekben Megváltónk mindig valamilyen bűnt akart leleplezni, és azok a bántónak vélt kifejezések, amiket használt, nagyon is jól rámutattak arra, hogy milyen bűnük van a szóban forgó személyeknek, akiket rókának, kutyának, disznónak meg hasonlóknak nevez. Tehát Krisztus mindig valami bűnt akart feltárni és leleplezni ezekkel a hasonlatokkal. Például a meszelt sír kívülről szépnek néz ki, szép fehér volt, de belülről tele volt rothadással, a halál bűzével. Ugyanilyen a képmutató ember – mondja Krisztus a farizeusoknak –: kívülről tetszetősnek tűnik az életetek, mert vallásoskodóknak tűntök, de szívetek tele van romlottsággal és rosszindulattal. Fontos tehát leszögeznünk, hogy Urunk jogosan használta ezeket a kifejezéseket az emberekre, nem igazságtalanul, mert másrészt nem gonoszságból, hanem az igazság felfedése céljából mondta, amit mondott. Ezt így elöljáróban el kellett mondanom a Testvéreknek, hogy értsük, és ne botránkozzunk azon, hogy Krisztus valakit kutyának vagy disznónak nevez.

Ez után a kitérő után térjünk vissza eredeti kérdésünkre: kiket hív Krisztus kutyáknak és disznóknak? Ahhoz, hogy ezt megtudjuk, előbb meg kell értenünk, hogy hogyan tekintettek Krisztus korában ezekre az állatokra. Kutyák alatt ne azokra a jólfésült, hetente kétszer fürdetett, elkényeztetett szobakutyákra gondoljunk, amelyeknek sokszor jobban megy a sora, mint némely embereknek. Jézus idejében, Izráelben nem voltak ilyen kutyák. A mi mai szóhasz-

nálatunkban talán ez a szó érzékelteti legjobban az akkori kutya fogalmát: kivert kutya! Olyan állatok, amelyek vadon, vagy falvak és városok körül kószáltak gazdátlanul, tehát kóbor kutyák, amelyek a házból kidobott szemetet ették. Szemétdombok környékén lehetett őket látni. Az ilyen kutyát a korabeli emberek, mint káros és tisztátalan állatot sokszor agyonverték, ha tudták, vagy legalábbis elkergették a környékről! A kutyáról olyan dolgok jutottak az emberek eszébe, mint a tisztátalanság, a méltatlanság, a gazdátlanság és a hazátlanság. Ne a mai ember-kutya barátság legyen előttünk, hanem ez az ókori állapot, amikor teljesen más megítélése volt ennek az állatnak. A disznóról pedig úgy gondolom nem szükséges bővebben szólnom, hiszen a Testvérek is jól tudják, hogy a zsidók majdnem a legtisztátalanabb állatnak tartották, és még sokan ma is annak tartják mind a mai napig. Vajon amikor Krisztus ezekhez az állatokhoz hasonlított némely embert, vajon melyik tulajdonságuk miatt tette ezt?

Előbb nézzük meg a kutya viselkedését. Péter apostol mind a két állatról beszél, amikor a tévtanítókkal kapcsolatban azt írja: *„De betelt rajtok az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe”* (2Péter 2,22). A kutyának az a rossz szokása van, hogy megeszi mind a saját, mind más hányását. Bocsánat, hogy ilyenről kell beszélnem, de ez a valóság. Ez több dolgot is elárul erről az állatról. Egyrészt, hogy nemigen válogat az ennivaló közül, és még a legundorítóbb, legbűdösebb dolgot is megeszi. Azaz szereti azt, ami más szemében utálatos és tisztátalan. Mivel pedig mindent eszik, ezért nem igazán tesz különbséget az ingyenc falat és a bűzölgő között. És nem arról van szó, hogy rászorul, és ezért kényszerből, hogy ne haljon éhen, megeszi ezeket az undorító dolgokat. Hanem arról van szó, hogy visszajár rá azért, mert szereti: *„Az eb visszatért a saját okádására”*. Emlékszem gyerekkorunkban volt egy ilyen kutyánk, amely bőven kapott minden nap ennivalót, majdnem egy fél vödör moslék jutott neki, nagy testű kutya volt, hízott is szegény, mégis sajnos megmaradt ez a szóban forgó szokása. Tehát nem arról van szó, hogy a kutyák éheznek, és ezért fanyalodnak erre rá, nem a szükség viszi őket erre a rossz szokásra, hanem a saját természetük. És lehet, hogy a mai szobakutyáknál ezt nem látják, de mégis ilyen a kutya természete.

Az, amit Péter apostol a disznóról mond, kicsit eltér attól, amit Krisztus a Hegyi beszédben említ. Mert amíg az apostol a tisztátalanság szeretetéről beszél, arról, hogy a megmosdott disznó visszatér a sárba, és meghemperedik benne, addig Krisztus arról beszél, hogy a disznó nem tudja felbecsülni az igazgyöngy értékét. Miért? Gondoljuk végig, mi történik, ha egy gyöngyöt dobnak az állat elé. A szájával bekapja, mert a disznó mindent azonnal próbál megenni, de ki fogja köpni, mivel kőkemény és számára ehetetlen. Mivel pedig ehetetlen dolgot dobnak elé, dühös lesz, megtapossa a gyöngyöt, azt pedig, aki ilyenet dob neki – mondja Krisztus –, még meg is támadhatja, ruháját megszagathatja, és jobb esetben csak a ruháját. Egy malac tud veszélyes is lenni, ezt nem biztos, hogy a Testvérek így tapasztalták, de igenis tud az lenni.

Mi tehát a Krisztus által említett esetekben a közös? Az, hogy egyik állat sem képes helyesen felbecsülni és megbecsülni az elé kerülő dolgot, ételt vagy

SZÓLNI VAGY HALLGATNI?

---

a kincset. A kutya nem tudja megérteni, hogy mennyire értékes a szent áldozat maradéka, és a disznó sem az igazgyöngy értékét.

Mindemellett mindkét állat azt szereti, ami utálatos: a kutya az ételben nem válogat, a disznó pedig a sarat szereti, és újból és újból visszatér hozzá, hogy belefeküdve összepiszkolja magát.

Tegyük fel tehát a kérdést: mindezek tudatában milyen emberekről beszél itt Jézus Krisztus, hogy ilyen állatokhoz hasonlítja őket? Nemcsak olyanokról, akikről időnként azt szokták mondani, hogy inkább állat módjára viselkednek, mert sajnos vannak ilyen emberek, akiknek azt mondják, hogy most úgy viselkedsz, mint valami állat. De nem ezekre gondol csupán Krisztus, hanem olyanokra, akik az említett dolgokban hasonlítanak a kutyára és a disznóra. Olyan emberekről van szó, akikről ki kell mondani: nem tudják megbecsülni az igazán értékes dolgokat, nem tudják felmérni annak értékét, ami eléjük kerül. Ahogyan mondani szoktuk: vannak olyan emberek, akiknek semmi sem szent. Nem tisztelnek semmit, nem képesek megbecsülni másokat, és különösen az Istenre tartozó, azaz szent dolgokat, sőt, még gúnyolódnak is rajtuk. Akik tudják, hogy a sár az sár, – bocsánat a kifejezésért – a hányadék az hányadék, a bűn az bűn, a szeretetlenség az szeretetlenség, az engedetlenség az engedetlenség, az erkölcstelenség az erkölcstelenség – mindezekkel tisztában vannak, és mégis azt teszik, és ragaszkodnak hozzájuk. Fontos hangsúlyoznunk, hogy Krisztus nem általában a hitetlen emberről beszél itt. Mert hitetlen és hitetlen ember között is van különbség.

Mert tudjuk jól, hogy nem mindenki hallgatja türelemmel, amikor bűneinkről, Krisztusról és az Ő irántunk való szeretetének jeléről, a golgotai keresztről beszélünk. Az örömhír sokaknak csupán egy hír a sok közül, amit úgy is kezelnek, mint valami újságban olvasott cikket. Végig hallgatják türelemmel, gyorsan valamilyen véleményt alkotnak róla, és azután el is felejtik, nincs rájuk hatással. Sem életüket, sem gondolkodásukat nem változtatja meg. Az ilyen emberek egyszerűen közömbösek Isten igéje iránt. A legtöbb hitetlen ilyen, de nem róluk van szó most.

Mert vannak olyanok is, akik nem tudják nyugodtan hallgatni a Krisztusról szóló beszédet. Bosszantja, idegesíti őket. Lehet, hogy nem első hallásra (nem először hallják tőlünk vagy mástól), hanem mikor már sokadszorra hirdetik nekik az evangéliumot, akkor mutatják meg ezt az énjüket. Dühösek lesznek, amint meghallják Krisztus nevét, és nemcsak vitatkozni kezdenek el, hanem gyakran átkozzák magát Istent is. Olyan nyakas emberekről van szó, akiket egyértelmű bizonyítékkal sem lehet semmilyen belátásra bírni, olyan makacsul ragaszkodnak saját elképzeléseikhez, hogy azt hiszik, rajtuk kívül senki sem ismeri az igazságot. Vannak ilyen emberek, Testvérek. Az óember tud ilyen lenni. Olyannyira ragaszkodnak istentelenségükhöz, és utasítják el az evangéliumot és Isten igéjét, hogy az ember gyakran azt gondolja az ilyenről, hogy gyógyíthatatlan, nem fog soha megváltozni.

Az Újszövetségben számtalan ilyen emberrel találkozhatunk, akiket Isten saját és az evangélium ellenségeinek nevez. Ezt az Ige mondja ki. Ilyennek

mondja például az Úr az eretnekeket. A Titusz 3,10-11-ben Pál erre figyelmezteti tanítványát és testvérét: *„Az eretnek embert egy vagy két intés után kerül; Tudván, hogy az ilyen romlott, és vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát.”* Azt mondja, hogy 1-2 intés elég, felesleges 50-szer ugyanazt elmondanod neki. Pál apostol a korabeli zsidó vezetőket is ide sorolja, amikor azt írja rólok: *„Akik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és minket is üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; Akik megtiltják nekünk, hogy a pogányoknak ne prédikáljunk, hogy üdvözüljenek; hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utolérte őket az Isten haragja”* (1Thesszalónika 2,15-16). Másokról szintén így ír Pál: *„Mert sokan járnak másképpen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei; Kiknek végük veszedelem, kiknek Istenük az ő hasuk, és akiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel törődnek”* (Filippi 3,18-19). Nagyon pontos leírás ez az ilyen emberről. Olyan emberekről van tehát szó, akik számtalan alkalommal találkoztak hívőkkel, látták életüket, hallották az evangélium üzenetét, a megtérésre hívást, de makacsul ellenállnak, és ellenségesen viselkednek mind az Ige üzenetével, mind annak hirdetőivel, a hívőkkel szemben. Látjuk tehát, hogy milyen makacs, ellenséges, Istent gyalázó, akár hívőket is üldöző emberekről beszél itt Krisztus.

Ezek után, harmadszor, nézzük meg, hogy mit parancsol nekünk Urunk, hogyan viszonyuljunk az ilyen emberekhez. Először is hangsúlyoznám, hogy Krisztus nem teszi érvénytelenné korábbi parancsolatát, miszerint szeretnünk kell ellenségeinket. Viszont azt, hogy mit jelent az ilyen embereket szeretni, Krisztus másként határozza meg, mint egyébként. Mert mindannyiunk feladatává és kötelességévé tette az Úr, hogy hirdessük a Róla szóló örömhírt, hogy tegyünk bizonyosságot az evangéliumról, arról, hogy kicsoda a mi Istenünk, mit tett személyesen a mi életünkben, azaz hirdessük a golgotai kereszt evangéliumát. Sokaknak azonban kérdés, hogy meddig kell ebben elmennünk azok esetében, akik nem csupán közömbösek, hanem egyenesen ellenségesek velünk szemben és az evangéliummal szemben, és mintegy lábukkal tiporják az eléjük adott igazgyöngyöt, nekünk pedig a ruhánkat szaggatják? Vannak ilyen esetek. Krisztus válasza egyértelmű ebben a kérdésben: *„ne adjátok oda”*, ne dobjátok eléjük a rátok bízott drága kincset. Ez furcsának hangozhat. Krisztus azt mondja, hogy valakinek ne hirdesd többé az evangéliumot? Igen, Testvérek, itt ezt mondja Krisztus. Gondoljuk végig: egy hithű zsidónak soha eszébe se jutott volna a templomi áldozatból megmaradt ételt egy kutyának odadobni. Tudta jól, hogy ha ezt teszi, akkor a világ egyik legszentségtelenebb dolgát viszi véghez. Ugyanez igaz a másik esetre is. Senkinek a zsidók közül – de szerintem közülünk sem – jutna eszébe, hogy egy értékes, drága gyöngyöt, mint valami szemetet egy disznó elé odadobjon. Ki az, aki ezt teszi? Kinek jut ilyen eszébe? Hát a kincset nem kellene jobban megbecsülnünk, értékelnünk, hogy ilyet tegyünk vele? Krisztus itt saját értékítéletünkre próbál hatni. Értsük meg, itt a kérdés nem csak az, hogy kiknek ne, a kérdés az, hogy te miért dobod? Miért nem becsüled jobban a rád bízott kincset, minthogy kitedd ilyen gyalázatnak,

SZÓLNI VAGY HALLGATNI?

---

ilyen megtiportatásnak? Nem pusztán a kutyákra vagy disznókra gondol itt elsősorban Krisztus, hogy ők miért nem értékelik, hanem arra kérdez rá, hogy és te miért teszed ezt? Miért kell megparancsolnom azt, hogy ne tedd, hogy ne dobd oda? Azt kérdezi Krisztus tőlünk: neked az én evangéliumom nem annyira szent és értékes dolog, hogy nem törődsz vele, hogy ki hogyan beszél róla? Nem fontos az számodra, hogy Uradat valaki azért gyalázza, mert már sokadszorra ostromolják az evangéliummal, pedig egyértelművé tette már korábban is, hogy nem pusztán nem érdeklő, hanem egyenesen bosszantja és dühíti és káromolja érte Istent? Akármennyire is furcsa ez, Testvérek, de Krisztus itt egy határvonalat húz nekünk, hívőknek, és azt mondja, hogy annak, aki nem tudja értékelni, vagy a legkisebb mértékben becsülni az én ígéretet, annak ne dobd oda azt, hogy aztán gúnyt űzzön belőle. Legyen értékesebb ennél az én evangéliumom. És ha végig gondoljuk Krisztus földi életét, Ő is tartotta magát ehhez a parancshoz. Ő se dobta oda végtelen alkalommal az evangéliumot az azt megvetők elé. Sokszor hirdette, de mindig volt egy határ.

Amikor a bírósági tárgyalása volt Megváltónknak, és faggatták Őt tanításával kapcsolatban a főpapok, akik egyértelműen elutasították Őt, Krisztus néma maradt, és nem válaszolt a kérdéseikre. Miért? Nem csak azért, hogy beteljesedjen az ige: néma maradt, mint bárány a vágói előtt. Azért nem válaszolt kérdéseikre, mert korábban egyrészt nyilvánosan hirdetett mindent, semmit sem titkolt el az evangéliumból. Tehát a zsidó vezetők jól tudták, mit tanított Jézus. A tárgyaláson azért nem szólalt meg Urunk, mert nem akart újabb alkalmat adni nekik arra, hogy gyalázzák az evangéliumot, és lábbal tiporják az igazgyöngyöt. Elég volt, hogy Őt magát is odaráncigálták, már az gyalázat is volt.

Ha belegondolunk, az apostoloknak is ugyanezt parancsolta Krisztus, amikor azt mondta nekik a Máté 10,14-ben: *„És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket”* – ami az evangélium –, *„mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le”*. Pál apostol többször is e szerint a parancs szerint cselekedett. A Cselekedetek 13,51 arról számol be, hogy a pisidiai Antiókhiaiban a zsidók elutasították az evangéliumot, ellene beszéltek, próbálták megcáfolni Pált, és a megtérő pogányokat eltántorítani, és akkor Pál elhatárolódott tőlük, azt mondta, hogy ez már egy határvonal, amit ti átléptetek, és a pogányok között kezdte hirdetni az ígét, kiment a zsinagógából. Fogadta természetesen a megtérő zsidókat, de nem tűrte tovább, hogy gyalázzák Krisztus evangéliumát. Amikor pedig kiűzték őket a városból, mert ennek is eljött az ideje, lerázták lábukról a port is. A Cselekedetek 18,6 szerint Korinthusban is a zsidók káromolták (szó szerint ezt írja az Ige) az evangéliumot, és Pál ott is elhatárolódott tőlük, és többé nem hirdette nekik az ígét a zsinagógában, hanem a pogányokhoz fordult. Az említett Titus 3,10-11 is ezt mondja, hogy az eretnek embert csak 1-2-szer kell meginteni, utána pedig elfordulni tőle, ha nem tér meg. Ha megtér, akkor természetes, hogy folytatódik a vele való közösség, de ha nem, akkor nem. Látjuk tehát, hogy Krisztus szerint nem kell válogatás nélkül mindenkinek hirdetnünk az ígét folyamatosan. Sőt, alapigénkenben egy határozott tiltást fogalmaz meg, figyelmeztet-

ve minket, hogy ha makacs ellenkezőknek, Istent gyalázóknak hirdetjük az igét, akkor Isten evangéliumát alázzuk meg azzal, hogy hagyjuk, hogy mások lábbal tapossák azt. Hirdessük az evangéliumot mindenkinek, Testvérek, ez a Szentírás első üzenete, tegyünk bizonyosságot Krisztusról, de vegyük észre azt, amiről Urunk beszél, hogy van egy határ, ami után az evangélium gyalázatára válik, ha továbbra is az azt megvetőknek és csúfolóknak beszélünk róla. Ez az első dolog, amit tegyünk Urunk parancsa szerint. Ne hirdessük azoknak, akik kutyák és disznók módjára viselkednek az evangéliummal szemben. Fogadjuk el, és tiszteljük ezzel meg Urunkat, az Igét és az evangéliumot.

Másodszor (mert itt nem áll meg az Ige utasítása): bár szóban nem hirdethetjük az evangéliumot az ilyen embereknek, de ez még nem jelenti azt, hogy tetteinkkel ne kellene szeretnünk őket. Krisztus nem ment fel bennünket ellenségeink szeretése alól. Ha egy ilyen evangéliumot és Istent gyalázó ember szorul a mi segítségünkre, és Isten megadja nekünk, hogy mi tudunk nekik segíteni, igenis könyörületeseznek kell lennünk velük szemben. Tehát Krisztus itt ez alól nem ment fel bennünket, csak az evangéliumot nem akarja kitenni gyalázatnak. Ne az evangéliumhoz való viszonyulásuk határozza meg azt, Testvérek, hogy mi hogyan viselkedünk az ilyen emberekkel szemben, hanem a mi mennyei Atyánk. Legyünk a mennyei Atya gyermekei, és ne legyünk személyválogatóak a szeretetben és a segítségben, még az evangéliumot megvetők körében sem. Ha ellenségeink segítséget látnak, és alkalmunk van segíteni rajtuk, tegyük meg. Bennünk ne a gyűlölet éljen, hanem Krisztus szeretete.

Harmadszor: ne higgyük az ilyen emberekről feltétlenül azt, hogy menthetlenek Isten számára. Mit értek ez alatt? Például azt, hogy lehetséges, hogy engem elutasít, tőlem az evangéliumot nem fogadja el, és valahányszor én beszélek róla, elkezd dühösködni és szitkozódni, de lehet, hogy valaki mástól viszont elfogadja az evangéliumot. Ne lepődjünk meg ezen, Testvérek. Ne gondoljuk azt, hogy csak miáltalunk szólíthat meg valakit az Úr. Lehet, hogy valakit elutasít, míg mások bizonyágtételét elfogadja az ilyen ember. Mindemellet pedig lássuk hatalmasabbnak az Urat, mintsem, hogy hozzánk legyen kötve az Ő igéje. Ő képes emberek nélkül is, akár Igéjének olvasásán keresztül megmenteni az ilyen kutya és disznó természetű embereket. Testvérek, Pál apostolra gondolok. Ki lett volna a keresztyének közül, aki oda mert volna menni Saulhoz, aki dühtől, méregtől és haragtól felindultan mészárolta a keresztyéneket Jeruzsálemben? Senki nem volt. Ugyanez volt a helyzet, kutyának és disznónak tartották, és igazuk is volt, mert ilyen természete volt Pálnak. De akihez a keresztyének közül senki sem mert odamenni, mert tajtékozott a dühtől és Krisztus ellensége volt, mégis az Úr hozzá ment, újjá tudta őt teremteni, mert az ilyen embert is képes az Úr megmenteni. Lehet, hogy mi nem, nekünk meg van tiltva, hogy oda dobjuk a szentet és az igazgyöngyöt eléjük, de az Úr számára nincs menthetlen eset, hadd fogalmazzak így. Számtalan hozzá hasonló ember van ma is, akikről el tudnánk mondani: dühíti őt az evangélium, mindenki lemondott róla, de akkor az Úr az Ő igéjén keresztül megszólítja ezt az embert, és új életet ad neki. Pont ezért legyünk reménységgel Isten felé, még az ilyen

SZÓLNI VAGY HALLGATNI?

---

ember iránt is. Legyünk óvatosak, ne tegyük ki magunkat a dühüknek, és az evangéliumot az átkozódásnak, de az Úrnak még nem vesztek el az ilyen emberek.

Végül pedig, negyedszer, reménységünkéből fakadóan tegyük azt, amivel Krisztus a Hegyi beszédet folytatja. Mert ha mi nem is tudjuk az evangéliumot úgy hirdetni valakinek, hogy az ne kezdene el azonnal átkozni érte Istent, akkor is imádkozhatunk érte, hogy az Úr vegye kezébe az ilyen ember szívét. Mert a Hegyi beszéd folytatásában Krisztus az imádság csodálatos lehetőségét tárja fel előttünk. *„Kérjetelek és adatik nektek”* – ezzel folytatja a Hegyi beszédben. Az imádság lehetősége. Amikor Isten eltilt bennünket valakitől, még mindig tudunk érte imádkozni, és ezt a kaput Isten nyitva hagyja előttünk, tehát tudjuk őt így is szeretni. És tudjuk, hogy mennyire alapvető dolog ez, hogy könnyörögjünk másokért. Különösen, ha nem marad más lehetőségünk számunkra, mert teljes elutasítással találkozunk az illető személyében. Imádkozunk az ilyen emberekért, és ezt komolyan vesszük?

Látjuk tehát, Testvérek, hogy Krisztus mint akar minket vezetni küzdelmeinkben és harcainkban. Nem tudom, hogy személyes életünkben hány ilyen emberrel találkoztunk, hány ilyen van a rokonságunkban, családjukban vagy baráti köreinkben, de biztosan vannak. Kövessük a Krisztus által kijelölt utat, de hadd fejezzem be így: legyünk óvatosak. Egy emberről való lemondás nagyon is felelősségteljes döntés. És ahogy az előbb az Igéből próbáltam felhívni a Testvérek figyelmét, teljesen sose mondjunk le valakiről. Mindig nyitva áll előttünk az érte való imádkozás lehetősége. Pont ezért bízzuk az ilyen embert az Úrra, és kérjük Őt, hogy Szentlelke bölcsessége vezessen minket, hogy tudjuk, mikor kell az evangéliumot szólni, és mikor kell hallgatnunk. Ehhez a Szentlélek bölcsessége kell. Valóban Ő vezessen minket ebben a lelkiéletben és ebben a szolgálatunkban, hogy hirdessük az evangéliumot. Mert ez is az üzenet: hirdessük, ameddig tudjuk, amíg nem ütközünk ilyen korlátba. És utána is bízzuk az Úrra az illetőt.

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt szeretnénk Téged dicsőíteni, mennyei Édesatyánk, hosszútűrésedért, azért, mert hűséggel hirdetted nekünk, még azelőtt, hogy gyermekeiddé tettél minket, az evangéliumot. Te kitartó voltál, sok hívőt küldtél el, vagy sok igehirdetést hoztál elénk, és bár mi süketek maradtunk, megtéretlenek, keményszívűek és nyakasok, de Te mindvégig hűséges voltál és kitartó, mert Te tudtad, mi a terved velünk, és mi a Te akaratod. És köszönjük, hogy könnyörültél rajtunk, köszönjük, hogy megmentettél bennünket, köszönjük, hogy felragyogtattad számunkra Krisztust, és hogy az Ő ismeretéért mindent érdemes kárnak és szemétnak ítélnünk.

Bocsásd meg nekünk, amikor az evangélium drága kincse elértéktelenedik számunkra, amikor nem osztjuk meg ezeket a ránk bízott drága javakat másokkal, félünk bizonyosságot tenni Rólad, félünk mások reakcióitól, és ez akadályoz minket a ránk bízott szolgálatban. Bocsásd meg nekünk, hogy nem vagyunk

gyakran elég kitartóak akkor, amikor kellene, nem vagyunk jó reménységgel szeretteink felől, pedig Rád kellene néznünk, és látnunk, hogy Neked nincs lehetetlen, és Előtted semmi sem akadály. Te képes vagy a legmakacsabb és legkeményebb szívű embert is összetörni és újjáteremteni.

Urunk, kérünk, hogy adj kitartást az evangélium hirdetésében nekünk, és Lelked bölcsessége vezéreljen bennünket az Ige üzenetével kapcsolatban is, lássuk be, hogy mikor elég, mikor válik már a bizonyágtételünk az evangélium kárára, mert olyan embernek mondjuk, aki átkozódik, aki két lábbal tipor rá. Kérünk segíts, hogy az ilyen helyzeteket is el tudjuk hordozni, bármennyire fájdalmasak is számunkra, és adj nekünk szeretetet ellenségeink iránt is, különösen akkor, amikor nem szóban, hanem tettekkel kellene bizonyítanunk, hogy Te vagy a mi mennyei Atyánk. És bocsásd meg, hogy imaéletünknek gyakran kis részét teszik ki az ilyen emberekért való könyörgéseink. Kérünk, ebben is változtass bennünket, és segíts Téged követnünk, aki még a kereszten is azt kérte az Atyától, hogy *„bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”*.

Könyörgünk, hogy így formáld a mi szívünket, hitünket, személyiségünket, minket magunkat. Köszönjük, hogy továbbra is türelemmel hordozol, tanítasz, nevelsz bennünket. Segítség, hogy az ilyen próbatételek, mert az ilyen emberek számunkra azok is, ne elbuktassanak bennünket, hanem Hozzád vigyenek közelebb. Kérünk, Urunk, hogy ragyogtasd fel minél többször az evangéliumot számunkra is. Add, hogy naponként legyen benne örömünk, rácsodálkozásunk, legyél Te az igazi öröm forrása számunkra. És kérünk, hogy áldj meg harcainkban, nehézségeinkben minket.

Könyörgünk betegeinkért, kórházi ágyban vagy otthon fekvőkért, Te legyél az ő gyógyítójuk, adj hitet, Veled való kapcsolatot elhordozni mindezeket. Hála adunk a mögöttünk levő szabadításodért is, amikor haláltól mentettél meg szeretett testvéreket is. Kérünk, hogy mentsd meg a lelki haláltól is szeretteinket, hadd bízzuk őket is Rád.

Könyörgünk gyászolóinkért is, Te legyél az ő igazi vigasztalójuk, és kérünk, hogy Te adj nekik erőt elhordozni a gyász fájdalmát és folytatni az életet Veled együtt.

Könyörgünk gyülekezetünkért, annak közösségéért, Te legyél közöttünk ígéreted szerint alkalomról alkalomra, és Te tegyél bennünket valóban egy test tagjaivá, hogy együtt tudjunk örülni az örülőkkel, sírni a sírókkal.

Könyörgünk egyházunkért, annak vezetőiért, segíts, hogy döntéseikben a Szentlélek vezesse őket. És ugyanezt kérjük országunk, népünk vezetőinek ezekben a nehéz időkben, amikor különféle ideológiák ellen is harcolni kell, Lelked bölcsessége vezesse őket döntéseikben.

Könyörgünk, Urunk, hogy legyél egyen-egyenként minden élethelyzetben velünk, örömben és bánatban, sikerben és bukásban, betegségben, egészségben, mindenben. Segítség Tőled vennünk, ahogy Jób mondja, mind a jót, és mind a rosszat. Köszönjük, hogy ez az ajándék megadatik, hogy ezt megtehetjük.

És maradj velünk kegyelmed, ígéreted szerint, kérünk, hogy hadd készüljünk a Veled való szemtől szembe találkozásra. Mostani Veled való lelki kap-

SZÓLNI VAGY HALLGATNI?

---

csolatunk öröme majd egykor még jobban beteljesedik, hisz elveszel majd minden bűnt tőlünk, és minden akadályt, ami most még elszomorít bennünket. Köszönjük, hogy Veled élhetünk majd örökké. És akár Te jössz vissza előbb az ég felhőin át, ezt se szeretnénk elfelejteni, várni Téged, vagy minket veszel magad mellé, segíts, hogy készen álljunk erre az alkalomra. Addig is hordozz bennünket tenyereden, naponként őrizz a hitben, a Benned való bizalomban, készíts fel Igéd által minden jó cselekedetre, amelyben járni és vezetni akarsz minket.

Így maradj velünk kegyelmedből szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

370,3 ének

3. Ó, mi édes Vigasztalónk,
Légy kegyes megoltalmazónk,
Hogy maradjunk útaidban,
Ne csüggedjünk háborúnkban.
Erőddel elménket készítsd,
Gyenge hitünket erősítsd,
Hogy halál és élet által
Hozzád siessünk hamarsággal!
Alleluja! Alleluja!